

ПАВАРОТИ МЕ ВДЪХНОВАВАШЕ

Една от най-впечатляващите изложби, предвестник на летния сезон, е на Долорес Дилова в галерия „Крида арт“.

Дали в рисуването има мъжки и женски почерк, бе един от въпросите ни към нея.

— Често ми казват, че работя като мъж — може би хората приемат жените като по-деликатни в рисуването. А всъщност аз съм страшно чувствителна и толкова ранима. Стара се да съм искрена, честна към всичко, което правя, и това рефлектира в картините ми.

— Смятате ли, че понятието „абстрактно“ е най-точното определение за вашата живопис?

— Най-често с него се свързва липсата на материален образ. Но аз винаги съм смятала, че изкуството трябва да внушава, а не да изобразява конкретното. За да може всеки от нас да намери себе си и своя свят и чрез абстрактното най-дълбоко да се провокират различните ни сетива.

— Като преподавател в частната академия по изобразително изкуство „Жул Паскин“ налагате ли тази ваша концепция на студентите?

— Подхождам индивидуално към всеки — зависи от неговото дарба и психика. Завършила съм Художествената академия при Иван Кирков — една широко скроена личност, който не беше еднакъв с всичките си студенти. И това е останало от него у мен.

— Има ли във вашите картини малко и от Иван Кирков?

— Може би някъде дълбоко. Много го обичам и това положително рефлектира върху работата ми. Винаги съм го идеализирала и това е закодирано в контактите и емоциите ми като художник.

— Цветовете при вас са рванопоставени като изразно средство. Все пак кой от тях емоционално ви е най-близък?

— Колебая се между червения и синия, но е ужасяващо да се определя само в един. Преди време правех птици — едната беше синя, а в другата имаше червено

— в които някои откриха политически акцент и ме попитаха каква е тази коалиция. Бях потресена, защото нямам сетива за такъв тип усещания — абсолютно съм убедена, че изкуството по никакъв начин не трябва да се свързва с политиката, това е угодничество, което те ликвиди-

ра.

Преди време посетих мястото, близо до Париж, където е рисувал Моне. На всеки 15 дни цветовете в градината се сменяха. Така беше композирал и организира пространството с реката, мостовете, светлината, че се раждаше страхотна магия, от която вече втора година не мога да се отърся. По друг начин ми действа например Ню Йорк — там съм потисната и усещам непрекъснатата метална ръка над себе си. А и преживяванията са от друг характер.

— Имената на картините ви са едновременно поетични и конкретни. Като автобиография ли е изживяна всяка ваша творба?

— Старала съм се да синтезирам емоцията и да я концентрирам в едно заглавие. Смятам, че са много точни.

— Това вид дисциплинираност ли е?

— Сигурна съм, че всяко нещо има конкретен адрес и затова съм максимално точна и искрена. Нещата не трябва да се размиват, а и картините не са „воблице“

Аз съм отрасла в семейство на художник, на баща си дължа всичко, но при Иван Кирков емоцията и мисленето ми вече се култивираха. А и той е автор от европейска класа.

— Екзалтацията ли е водещата?

„Преодоляване на съдбата“ Долорес ДИЛОВА

ща, когато рисувате?

— Да, но във времето се опитвам да намеря мярката и да балансирам емоцията, разумно да подбера формата. Правя работите си на един дъх, защото следващият ден е различно чувствителен от предишния. Стой-

ността на една картина не зависи от маниера на работа. Единствената и мярка за възприемане е чувствителността на хората, които я гледат — щом я приемаш и ти въздейства, то картината е завършена.

— Имате ли образци като автори, които следвате?

— Човек в живота си среща много автори и те подсъзнателно рефлектират у него. Но на мен ми е трудно да посоча образци, които съм следвала.

Когато работя, слушам музика и най-вече в изпълнение на Павароти. Пускам го много силно, но когато рисувам, го чувам тихо. Имам болезнената необходимост от неговото присъствие, а и цялата ми сегашна изложба в галерия „Крида арт“ е под негово въздействие.

Отново искам да спомена Иван Кирков, който ми е идол, защото той не само много чете и много знае, но и приема изкуството като цяло, без да го дели на кино, театър

— Може ли един художник да бъде критик сам на себе си?

— Той трябва да бъде такъв, но е въпрос на интелигентност. Ако не си високателен към себе си, падането е тотално смазващо — това е творческа смърт. Винаги трябва да бъдеш нов и да провокираш, да имаш препятствия за преодоляване, защото рано или късно ставаш безинтересен. Не можеш да бъдеш години наред един и същ — такава е инерцията, която обрича на неуспех всеки, посветил се на изкуството.